دپاریال خوبونه
علم گل سحر

سریزه

د سحرصاحب د شعرونو مجموعه راته پرته ده، کله کله یې پاڼې راواړوم یوه نیمه غزل پکې ولولم، زه نه محقق یم،نه نقاد،هیڅکله مې د چا د شعرونو مجموعه یا دیوان د یوه سره نه دی لوستی کله یې د سرپاڼې لولم، کله د پای،کله یوځای،کله بل ځای،دا وړه مجموعه مې هم په مختلفو وختونو کې دغه شان لوستې ده،چې ممکن ځینې غزل مې یې څوځله لوستې وي او په ځینو ښویه تېرشوی یم. ځکه په خپل چاڼ باوري نه یم چې ما به خامخا غوره بېتونه ترې انتخاب کړي وي.

سحرصاحب یو دروند او صمیمي سړی دی، یاري دوستي یې د بارتري تجارت په څېرنه ده،په خبره یې باور او په خلق یې اعتماد کیدای شي،نو که شاعر او لیکوال هم نه وای محترم به و. له ښه مرغه دی شاعر او ښه کېسه لیکونکی هم دی. که یې څوک اثارو ته ښه ووایې که بد، نه یې په ښه ویلومغروریږي، نه یې په ردولو خواشنه کیږي،البته هم د دوستانو مشوره مني اوهم ځان رسول غواړي. چې دا یې د تکمیل پړاوته د رسیدلو ښه لاره ده.

اوس به د ده په څو بیتونو سره وغږېږو.

د غلچکی نظر لپاره مین شاعر کله کله د معشوق یا معشوقې تغافل له خدایه غواړي، که یې سترګې له خوبه درنې شي ترهغه ښه ساعت په لا کوم وي؟

صایب اصفهانی وایي:

شرم رویش ازعرق صد دیده بیدارداشت

چشم را هر چند در خواب گران افگند بود

از حجاب عشق صایب بود جانم زیرتیغ

گرچه برمن سایه ان ابرو کمان افگنده بود

د مینې حیا هغه پرده ده، چې د پټو او ښکاره نندارو مخه نیسي، که معشوق هر څومره مهربانه وي، یا د صایب په قول هغې ابرو کمانې که هرڅومره د لطف سیورى ورباندې غوړولى وي بیا هم د مین سړى روح د مینى له شرمه ترچړې لاندې وي. که معشوقه هر څومره ځان په درانه خوب ویده هم واړوي. حسن هم حیا ناکه وي پرمخ یې د خولو څاڅکى ښکاره شي، مین ته یې د خولوهرڅاڅکى یوه وېښه سترګه په نظر ورځي چې د حسن پاسداري یې کوي.

یوه لنډۍ هم دې ته څه ورته مطلب لري:

یار مې چینار لاندې ویده و

لکه باښه پرې زنګیدم راویښ مې کنه

په پورتنۍ لنډۍ کې مېینه پېغله په دې خبره اعتراف کوي چې یار یې تر چینارلاندې ویده و،دې ته د غلچکى دیدن فرصت په ګوتو ورغلى و،خو د مینې د اظطراب له امله یې د پایلو ګرجونو او د پاولیو شرنګا راویښ کړ.

سحرصاحب هم د سعدى په قول "چنانچه افتد ودانى" د سپوږمې تتې رڼا ته د ویدې معشوقې په پټ دیدن سترګې خوړوي خو په زړه کې خداى خداى وايي چې دا راویښه نه شي،ځکه بیا خو به د مینې حیا د دیدن مخې ته لاس ونېسي.

تتې رڼا ته د سپوږمۍ یې پټ دیدن کومه

په زړه کې خداى خداى یادوم چې دا راویښه نه شي

په سراو ږیره کې د سپینو ویښتو را پیدا کېدل د زړښت پولې ته د نژدې کېدلو علامې دي، خوشحال بابا ځکه فرمایلى دي چې "ښایسته نجوني ترهیږي له دوه مویه"

سحرصاحب دې خبرې ته په سره چې ښایسته نجلۍ نه وترهوي وايي

چې ښکلى ووینې له لیرې، وارخطا غوندې شي

سحر لګیا شي او له رڼیري سپین تارونه باسي

سحرصاحب بدبین سړی نه دی، د هغو کسانو غوندې نه دی چې د دنیا وګړي درست ظالمان یا د ظالمان مله ګني،د هغوغونډې فکرنه کوی چې د ملګروملتونو غونډې ورته د مظلوموموملتونو د وېش غونډي ښکاریږی او د بشر د حقوقو اعلامیي د لویو قدرتونو د تجاوز پلمې بولي، بلکې د نړۍ ولسونه د روغي جوړي او د بشرد حقونو رښتني مدافعان په نظر ورځي نړیوال کله کله په کومه بده پېښه ژرعکس العمل نه ښکاروي پړه یې په خوب اچوي وایي:

جیلوانه! ورو زولنې اچوه لاسو ته زما

چې په شرنګې یې دا ویده دنیا راویښه نه شي

اوس به یې یو څو فرده نور هم درته په ګوته کړم نور تاسي پوه شی، مطالعه او نظرمو:

له ډېره وخته په ارمان د دستار

د صابر شاه ملنګ غنم ژاړي

یم هیرجن،چې دا وعده مې هیره نه شي

د پېکي تار دې راوتړه ترګوته

یا:

رباب ځړیږی په دارونو،نغمه لاس ترزنې

بنګړوته شرنګ ورکړه راځه د دیواله سیوري ته

ځان مو ونه لید د هیندارو له بازاره راغلو

ړانده هم نه وو،بې امسا په دغه لاره راغلو

کابل به ولي اورکې نه سوځيږي

له هرې خوا لېونيان دلته راغلو

ما يې د اوښکو د تصويرله شانه دا ولوستل

يارمې ولورګتي، دوبې کې به کالونه باسي

محمد صديق پسرلى

کابل– حمل۱۳۸۱

د مينې او دردونو، د يوه انځور په څنډه...

د شپېتمې لسيزې وروستي پنځه کلونه په کابل کې د شعراو شعارترمنځ د يو ښکاره برید د راکښلو کلونه وو، دا هغه وخت و،چې نورنو چا د شعر په نوم په ډانګ پېيلوخبرو،سرو او شنو ترانو او د زنده باد او مرده باد منظومو نارو،لوستلو اواورېدلو ته زړه نه ښه کاوه،بلکې خلکو او تېره لوستونکو داسې يو څه غوښتل او لوستل چې د بې مفهومه شنو او سرو نارو پرځای د دوی زخمونه او دردونه په نرمو،پستو او نازکو ويونو ټکورکړي او په شعر ډوله مقفی نظمونو کې د اخطا رونو د ورکولو پرځای د دوی پرهرونه دعاطفې په اوبو ووينځي. دا خوځون يا که لږ صفا ووايو اوښتون څه په اسانه او ارزانه هم نه و راغلی، بلکې همداسې يوه اوښتون د راتلو په تمه کلونه کلونه زيار وګالل شو. د پاريا.ل خوبونو شاعرعلم ګل سحرپه همدې کلونو کې د شعر ميدان ته راودانګل او مخکې تردې چې په ناسمو لاروسم شي سمدلاسه د هنرپه فضا او ښکلی ورشو ورګډ شو.

د سحرصاحب د شاعرۍ د پيل شعرونو دا زيری درلود. چې پښتو شعر پراخي او ښېرازی ورشو ته يوبل شهسوار راګډېونکی دی. په همدې کلونو کې ماله سحر صاحب سره وپېژندل کله نا کله په د تو بل کوراودفتر ته سره تلو او راتلو د يوبل شعرونه به مو اورېدل،په تېره بيا د همدې لسيزې په ورستيو کلونو کې مورږ ټول په دې لټه کې و،چې څنګه د هنر کوه قاف ته ځان ورسوو هغه و،چې ځينې شخصي او غيررسمي ناستې او مشاعرې مو پيل کړې.مورږ سره په ډله کې اروابناد اسحاق ننګيال،عارف خزان،ګران ازمون،نظيف تکل،مستان،زه اوعلم ګل سحر ملګري وو. په دې ناستو اوغونډو کې به مو د يو بل شعرونه اورېدل،په يو بل به مو کره کتنې کولې او ادبي بحثونه به مو کول او زه چې اوس د سحرصاحب شاعري ګورم پوهېږم چې دغوغونډو څومره کارکړی دی.

کله چې د سحر شعرونه لولو تر ټولو د مخه مو درې خبرې ترسترګو کېږي د وطن، د وراني ځورونکې تراژېدي،انځورونه اومينه.

له وطن سره مينه د پښتوشعرترټولو پخوانی ګاڼه ده. د پښتو پيل هم په وياړنه او د وطن په مينه شوی او د علم ګل سحر شاعري هم د پښتو شعر داوږدې لړۍ يوه ښايستوکې کړۍ ده. او زړه

چاودون خو يې هلته وينو چې کله په وېښو ګوري چې وطن لوټېږي او د لمرونو قافلې لوځېږي او ننګونه خرڅېږي...

سحرشاعردی اوشاعران وايي چې ترعادي خلکو ډېرحساس دي او د پېښو په وړاندې ژرعکس المعل ښکاره کوي او د ده شاعرزړه هم د ماشوم په شان نهيلي په سر واخلي او لکه يو وزر ماتی مرغه ساندې وايي کله چې له يوې شپې تېرېږي او په بله اوړي او د رڼا څرک نه ويني نو وايي:

لمر مو په شا د سحر کلی ته ځو

بېرته په شپو بېرته په سيورو اوړو

د سحرصاحب په شاعري کې بله د يادونې وړځانګړنه د کابل د ورستيو کلونو د ژړونکی حالت انځوررونه دي،هغه دمره په هنر د کابل د سوځېدلو کوڅو،ورانو مالتونو او نړېدلو کورونو اوبيا په دغو کوڅو کې د وريو او بربنډو خلکو د سوالګر ژوند انځورونه کاږي چې هم د سړی خوښېږي او هم سړی ژړوي وګورئ:

زما وړی نظر دې اننګو کې ځای ونه موند

د ښارماشوم سوالګر و، د ډوډۍ له څنګه تېرشو

د سحرپه شاعري کې ځيني ډېر ښکلی تصويرونه او کله نا کله دومره نادر شاعرانه ترکيبونه او انځورونه ترسترګو کېږي چې د ده نسل د ګوتو په شمير شاعرانو په شعرونو کې به يې ونه ګورو:

د هغه تېزبينوسترګو او وېښ ذهن څخه هيڅ هم پټ نه دي پاتې او کله نا کله خو يې چې د ځينو ظالموڅېرو دوه مخي ته پام شي دومره يې شاعرانه احساس پرې زورشي چې ان په بربنډه ورته نارې وکړي چې:

لاس له وينومينځې خو څېره دې بد لېدای نه شي

څوک به د کابل ورانې کوڅې له ياده وباسي

هغه د انسانانو ترمنځ لا د زشتې اوښکلا د نمانځونکو د نمانځنو تفاوت ته هم ځیرکېږي او بیا د مینه پالو او وینه پالو ترمنځ تفاوت په دمره هنرمندۍ راښیي چې لوستونکو ته خوند ورکوي:

څومره تفاوت دی مینه پالو وینه پالو کې

مورِ دا ستا له زلفو دوي سرونه سره لوبي کړي

او د همدې غزل د پای بیت خو د سحر د شعرونو یوتر ټولوغوره بېلګه کیدای شي:

ستا په تصورکې مې په وېښه رنګین خوب ولید

بیا سحرماشوم وي او له نجونو سره لوبي کړي

د علم ګل سحرپه دې مجموعه " پاریا.ل خوبونه " کې د فورم په لحاظ غزل،یوه نیمه قصیده،منظومه او یوشمیر ازاد شعرونه راغونډ شوي دي البته یوڅو څلوریزي هم د دې مجموعې په ښکلا ورزیاتیږي.

که سحرصاحب خپه نه شی زما د هغه تر ازادو شعرونوغزل ډېرخوښ دی خو دا په دې مانا هم نه دی چې د هغه ازادو شعرونو ښه نه دي بلکې برعکس د هغه په ازادو شعرونو کې ډېرې داسې نموني شته چې په سلو بدرنګوغزلو دې بلا وګرځي. هغه کله کله په ازادو شعرونو کې هم په دمره مهارت ځان ښکاره کوي او له ځانه د کابل د دردونو د یوه نماینده په توګه، د دردونو داسي یو انځور وړاندي کوي چې هېڅکله یې له ښکلا سترګې نه شو پټولی که نه وګورئ !

چاوې چې دلته د سرونو سودا باب ده

زړونه نه خرڅېږي

خوما په خپلو ستروګو ولیدل چې

پرون زمونږ د ویجاړ ښار په واټ کې

چا په یوه ډوډۍ

د پېغلې نجلۍ زړه راونیوه

پورتنی شعرد کابل د ورانې غمیزې تر ټولو ښکلی اونماینده انځور کېدای شي په دې شعرکې د کابل زخمي وجود ټول دردونه لیدل کېدای شي. په دې شعرکې زمونږ د هیواد د وران شوی او نړېدلي زړه ټول غمونه راټول شوي دي اوهمداسې در واخله دا بل شعر:

دواړه څپلۍ

د یوې لوېې ښاېسته مانۍ په مخکې

انتظار پرتې وې

تا به ویل د یوې بلې غوږکې بورلي

د بېلتون ویرنې

بس له اوږد انتظار وروسته هلته

یوه څپلۍ په وینو لژندو لاړه

کینه څپلۍ هم لا تراوسه انتظار پاتې ده

زه په یقین سره وایم چې تردې زمونږ د اوږدې غمیزې ښه انځورګري که نا ممکنه نه وي نواسانه هم نه ده. د علم ګل سحر دا مجموعه ما ته داسې ښکاري لکه د مینې اودردونو یواخښل شوی انځور او ګران لوستونکی به ما په دې نه ملامتوي که زه د دې انځور په څېده ولیکم،چې علم ګل سحر د خپل نسل د ښو شاعرانو په ډله کې دی. خو دا خبري په دې مانا هم نه دي چې ګواکي د هغه ټول شعرونه په تول برابراو انتخاب وي. ښایي د هغه په شعرونو کې هم لکه د نورو شاعرانو ډېرې د تامل وړخبري وي،چې زما به ورته پام نه وي،مګرموږ یقین لروچې سحرصاحب لاځوان دی او لا هم په ډېرتینګ هوډ ملا تړلی روان دی،نو ځکه زموږامید دی چې هغه به د راتلونکو ډېرو ښو او ګوتو په

شمیر شاعرانو له ډلې څخه وي. هغه همدا اوس هم د پښتو شعر په راون بهیرکې ځانته ځای او خپل مقام موندلی دی. او که همداسې په پیګړې د شاعري کار او ورسره ژوري او همېشنۍ مطالعې ته دوام ورکړي انشاالله هغه ورځ به لېرې نه وي کې مونږ یو رېښتنی شهسوارولرو. د شعر شهسوار،د هنرشهسوار اوهغه به سحر وي. نور نو زه د سحرصاحب د شعرونو او لوستونکو ترمنځ نه خنډ کېږم او تاسې د دې مجموعې لوستلوته رابولم.

په ډېر ادب

عبدالهادي هادي

د ۲۰۰۰ کال لومړۍ شپه، لومړی ساعت

ويده موسکا

چې مو په شونډو ې ويده موسکا راويښه نه شي

له مورِه تللې او خپه رڼا راويښه نه شي

سترګې مو باسي او په خوله زمورِ مهرونه وهي

چې په شپېلۍ کې د ژوندون نوا راويښه نه شي

د جادوګرو ښامارانو د ښکلا زړه راکاږي

له کومې خوا به د موسی(ع) امسا راويښه نه شي

جېلونه! ورو زولنې اچوه لاسو ته زما

چې په شرنګې يې دا ويده دنيا راويښه نه شي

يوه شېبه د خوشالۍ ده نغمې ور وغږوئ

دم غنيمت دی څو شېبې ژړا راويښه نه شي

تتي رڼا ته د سپوږمۍ يې پټ دېدن کومه

په زړه کې خدای، خدای يادوم چې دا راويښه نه شي

۱۳۷۹\۸\۱۰

زرمت — اسلام خيل

د رڼا په لټه

ځان مو ونه لید د هیندارو له بازاره راغلو

ړانده هم نه وو، بې امساء په دغه لاره راغلو

عجبه وطن و، د مرګ خولې ته به کتار ولاړ وو

نوبت راونه رسېد، موږ له سر د داره راغلو

مینې! اوس تا ته هم وزګار نه یو د ژوند له ترخو

هسې ساده وو، دې دنیا ته ستا له پاره راغلو

واې ژوندی دی ها د ښکلو ښاپیریو وطن

دوې څه خبر دي موږ پرون یې له مزاره راغلو

دلته مو هم ټیکه ونه شوه د ماښام کلي کې

بس د رڼا په لټه موږ له سپین سهاره راغلو

۱۳۷۸\۶\۹

پېښور

دبنګو کودی

ګل دو ورږمو په اسويلي پسي ځي

ګودر مو ترږی په منګي پسي ځي

پرو سږ موږ نه مرور تللی دی

د کلي پيغلې په سپرلي پسي ځي

دا کليوال زموږه چا پوه کړي

چې نه رهبر نه ليوني پسي ځي

يا د ډومانو مړو راورسيږئ

کني سندرې په مرګي پسي ځي

د خم له ځنګه خو يې څوک نه پريږدي

شاعر د بنګو په کودي پسي ځي

نور څيره څيره په پيسو پسي ولاړ

سحر د مينې په ټولي پسي ځي

۱۳۷۹\۸\۵

زرمت – رحمانخېل

مینه هم ژاړي

سپرلی د ګلو په ماتم ژاړي

سپوږ می په ستوري تري تم ژاړي

راویشتی کانی دې ژړېږي راته

ما سره ستا د جفا غم ژاړي

بنګړي د قبر ګواهي ورکوي

که وینه ژاړي مېنه ژاړي

دیوانو خوب، مینه خندا ترې غلا کړ

نن ښاپېرۍ مو د حرم ژاړي

پلار یې د جنګ تورو تیارو اخیستی

یتیم ماښامه سره سم ژاړي

تاسي مظلومه غوټۍ ونه لیده

لوټ پېغلتوب ته یې شبنم ژاړي

له ډېره وخته په ارمان د دستار

د صابرشاه ملنګ غنم ژاړي

نه شي ليکلای د وختو نادودي

ځکه کاغذ ته مې قلم ژاړي

لمبې د حسن پري درنې شوي که څه

چې تر سحره پورې شم ژاړي

۱۳۷۷\۱۲\۱۷

کابل

د شونډو غلا

ساده زړګی مي دې نفرت جهان کې مينې غواړي

سوالګر ماشوم دی، د کابل ښار کې علميني غواړي

نغمې په ورو کړئ، ډيوې مړې کړئ چې مو ونه ويني

حالات له موږه زړونه تور او جامې سپينې غواړي

لاسونه مات، دعا يې نه رسي تر عرشه پورې

هغه چې شپې رڼا رڼا ورځې وړانګيني غواړي

د وطن غلو يمه نيولی، د سرو شونډو په غلا

د ښار قاضي رانه خبرې بيا رښتني غواړي

زموږ د ښار شاړې کوڅې به څنګه شي، سمسورې

موږه په ګلو، دوی په وينو يې رنګينې غواړي

دا چې په ګلو هر سحر شبنم د اوښکو اوري

دلته په زړونو کې لاکرکې ځينې ځينې غواړي

۱۳۷۸\۱۲\۲۸

کابل

د هينداري تاوان

ستاد ښکلا د کلي اوړکو پرون

د هغو دوو، غونډيو شاته پټ پټانی کاوو

زما او ستا له دعوې وروسته،

اوس د دواړو کليو،

دوو مخورو داسې پريکړه کړې:

چې د ښیښې د ماتیدلو تاوان

ته باید ماته راکړې.

یوازې بیا لیدل دي !!!

۱۳۷۸\۱\۱۹

پکتیا – زرمت

مقتل

کله په سرو کله په تورو اوړو

شوو کاغذونه تش په تورو اوړو

اودس په وینو کړو مقتل ته به ځو

د ژوند په لار کې په سرزورو اوړو

رڼا یې غوړو په رڼا پسي ځو

موږه په وریځو ګورو ګورو اوړو

د پېغلتوب فصل دې جل وهلی

موږه به کله په سمسورو اوړو

موږ ملنګان شوو د زېارت د لنګنر

په سپیرو زلفو شونډو سپورو اوړو

لمر مو په شا د سحر کلی ته ځو

ببرته په شپو ببرته په سیورو اوړو

۱۹۹۹\۴\۱۰

پېښور — پښتونخوا

مینځلي رڼا

زه یې وینم،

ته یې وینې،

هلته لري،

ددې لوی غره په لمن کې

په چېنه د اوښکو ناسته،

هغه ښکلې ته يې ويني؟

پاکوي له اننګو نه،

د شهيدو سپرلو ويني

د سپوږمۍ په چېنه مينځي،

خپلې زلفي هغه ښکلې

له خورو زلفو پرتيو

راروان دي راڼه څاڅکي

او د اوښکو آئينه کې

جوړوي اوربل په مينه

زه يې اورم،

ته يې اورې؟

په دې شپو په دې تيارو کې

د مينځلي رڼا چېغې

اوس به راشي

اوس به راشي !!!

۱۳۷۱\۱۱\۵

کابل

د بنو ګوتو کې

زړه مې د عشق په مقام شپې تېروي

ګوره چې څومره په پام شپې تېروي

زما د زړه د څانګې سپینه مرغۍ

نن ستا د سترګو په بام شپې تیروي

نظر د ښکلو د بېو ګوتو کې

لکه بادار او غلام شپې تېروي

د مینې ترې دی د وخت پر پاڼه

زما نیمګړی کلام شپې تېروي

د لوی ښامار خوله کې دلال رڼا ته

د شعر پرې په ناکام شپې تېروي

ځان مې له ځانه تښتي نه راګرځي

د اننګیو په جام شپې تېروي

ترابي یو وړه کل اندامه قاف ته

په دښتو غرو کې بهرام شپې تېروې

د قافلې پوښتنه چا ونه کړه

رهبر خو ډېر په ارام شپې تېروي

لکه اصحاب د کهف ورځ نه ویني

زما د خوب وړي قام شپې تېروي

سحر به دي مالت ته څنګه راشي

پکې د وینو ماښام شپې تېروي

۱۳۷۷\۸\۱۸

کابل ښاروندوی مېنه

د شعر شیوری

زما د شعر ستړې اروا،
په اسمانو کې ګرځي
لکه غاټول ښکلا ته لاس غځوي
د پښو پل یې وریځې نه پټوي
د خدای(ج) د عشق په اسمانو کې سرګردانه،
لالهانده ګرځي
هلته یوه شېبه قرار نه لري
زه یې په ځمکه باندې وینم لالهانده سیوری
چې خپله وره غواړي،
اسم اغظم لټوي !!!
۱۳۷۷\۱\۱۲
پېښور د بي بي سي دفتر

د پیکي تار

چې یې راکړه د هنر د پرې پته
د دنیا دولت مې وواهه یه لته

ستا جمال سپوږمۍ د وریځو بندیوان کړه
د لمر رنګ ګوره چې ژیړ شو له حسرته

د نظر سیورې مې ږنګ د پیکي لور ته
دا یې زده کړل ستا د خال له امامته

ومه څاڅکی د شبنم پر اننګو ستا
د غرمو لمرونو پرې نه ښودم ښکته

یم هیرجن چې دا وعده مې هیره نه شي
د پیکي تار دې راوتړه تر ګوته

د ځواني فصل مې لودو لور غم کړ
سپینه خوله دې وه، زما تر ژوند قیمته

ورور له ورور او زوی له پلار سره دښمن کړي
لرې لرې ځکه ګرځم له سیاسته

سحر مینه او ښکلا پکې لیدله
چې په شعر پسې راغلي له زرمته

۱۳۷۹\۱\۱۰

د راډيو افغانستان تالار

قرباني

سترګې دې نه راواړولې د ثواب لپاره

زما د سترې زخمي زړه د اضطراب لپاره

خال دې په څومره ښکلي ښار کې سلطنت جوړ کړی

ستوري ولاړ دي په پيره ددې جناب لپاره

زما د زړه په وران کابل دې نوره څه پرينښودل

هر څه تالا کړل، تا تري يووړل د پنجاب لپاره

د وختو ورې مو په وينو ماړه شوي نه دي

اوس مو له تنه زړونه باسي د کباب لپاره

اوبه شوې وچې، وچکالي شوه، ويني زياتي شولي

مورې سپرلي کړل قرباني د انقلاب لپاره

زما داوښکو په ليدو دې اننګي تازه شي

شبنم په هر سحر کې ښه وي د ګلاب لپاره

۱۳۷۹\۱\۱۰

کابل، تایمني واټ

ورکه ښکلا

شپه ده کونګ چېغې وهي

په خپل اواز کې پیغامونه لېږي

د تاریکیو ویرونکی پیغام

کلی چوپتیا کې ډوب دی

او د وحشي باد د اسانو

تر کرکجنو پښو لاندې،

ایله ساه وباسي

ټپوسان غره کې په خوبو کې

زموږ د ښار د واټ د پاسه،

جسدونه ویني

اوس له چا خواست وکړمه

چې دغه مړي ښخ کړي

یو شو قابیل بل هابیل

او یوه مور د خپل شهید زوی سرته ناسته ده،

پرې ساندې وایې

دا لارویان وګوره،

په څومره بېړه درومي

یو نیم له ځان سره موسکی غونډې شي

لکه چې هر یو وي قاتل د هغه

او داسې څوک نشته چې مړي ښخ کړي

ځمکه تمامه ښکاري

داسې کوم ځای نشته،

چې مړو باندې خاورې واوړي

××××××

زما بې وسه سیوری

سم له ماښامه سره

رانه جدا شو هغه

زړه مې له ویرې ډک دی

زما بې هیلې سیوری

ښایي دی هم تللی وي

په هغه ورکه پسي

چې زه هم ګرځم پسي

زه مې په ورکه پسي راغلم د ماښام کلي ته

له ما يې سترګې، ژبه دواړه يوړل

د شپې شيطان مې په مرۍ باندې چاړه ايښې ده

سيوری مې هم ورک شوی

اوس به له چا پوښتمه

يه د رڼا استازو!

له دې تيارې نه د وتلو چل مو زده دی که نه؟

او د رڼا د کلي لاره تاسي وينئ که نه؟

= نه.....

نو زه په کومه لاړ شم

بس يوه هيله لرم

ماته ټوپک خورا کړئ

ټوپک...؟ نه ټوپک نه کرکه لرم

ټوپک له مانه زما سيوري بيل کړ

ټوپک مې سترګې ژبه دواړه يوړل

ټوپک ښکلا او مينه دواړه غلا کړل

نو يوه هيله لرم

ما ته قلم خو راکړئ

چې د ژوندون په سپین کاغذ

د ((نه)) په توري چليپا وکاږم

ستوری هم((نه)) راخېژي

رڼا هم ((نه)) راځي زموږ کلي ته

ښکلا ځان ((نه)) راښيئ

غوټۍ هم ((نه)) غوړېږي

ښکلو هم ((نه)) وويل

نو زه په کومه ولاړ شم

ماته زما د سيوري پته راکړئ

××××××

کارغان د ژمي او د شپې د اوږديدلو وايي

بې د سحر په اميد شپې تيروي

پرخې د شپې ګوتو کې چېغې وهي

ګلان ويده دي، پري خپسي ناستي

نرګس په خوب کې،

د سحر وږمو ته چېغې وهي

خو د وږمو لارې په وينو سې دي

د ښکلا سيوری په لمبو کې ورک شو

×××××

يه د سپوږمۍ پرماتم ناستو خلكو

تر څو به ژاړو په ورک شوي مړي

څو به حيران ګورو د ستورو جنګ ته

راځئ چې خپله وينه ورکړو وړيا

راځئ چې سيوري کړو د ځان ملګري

ستر ګو کې زړي د رڼا وکرو

راځئ چې ورکه ښکلا بيا راولو

اوښکې پري ورکړو او خندا راولو

راځئ بدل کړو دا باروت په رانجو

دغه دود جن بڼ ته هوا راولو

۱۳۷٦\۵\۲۸

کابل– څارندوی مېنه

د ښو څوکو کې

پرېږده چې وکړي څه دمه د ديواله سيوري ته

زما د سوي زړه ناره د ديواله سيوري ته

زه يې په ستر ګو کې د خپل اميد خوبونه وينم

ښکلې د ناز په خوب ویده د دیواله سیوري ته

ته دې احساس سره په مینه کې ریښتنې نه وي

شونډو دې نه کړه بهانه د دیواله سیوري ته

ستا د ښو څوکو کې ژاړې د وصال ارمان مې

وزر یې مات توتکۍ مړه د دیواله سیوري ته

زما د هیلو د ګلانو څانګې جل وهلې

عمر مې تیره کړه غرمه د دیواله سیوري ته

پرون په مینه کې د لوبو کړه مرغیو ماته

د مار د سترګو ائینه د دیواله سیوري ته

رباب ځړیږي په دارونو نغمه لاس تر زنې

بنګړو ته شرنګ ورکړه راځه د دیواله سیوري ته

سحره هغه د سپوږمۍ د څانګې شنه غوټۍ شوه

چې تا به هره ورځ لیده د دیواله سیوري ته

پکتیا، د زرملي ولسوالي

لجرومه

نجلۍ په بیړه شوه له خوبه ویښه

وخت ورنه تیرو،

او کسات يې له ګړۍ واخيستو

ګړۍ يې ماته کړه په قهر سره

په ډېر تلوار په خپل سينګار لګيا شوه

نجلۍ لګياه ده ائينې سره خبرې کوي:

-   زه څه ړنده شومه چې خوب مې کاوو

اوس به يې ماته دواړه سترګې انتظار پاتې وي

زړه کې به بيا زما د سترګو،

د رنجو ښکلی انځور جوړوي

ځکه هغه د رنجو مينه لري

خدايزده پر ما مين دی،

او که په تورو سترګو

په ما هم ګران دي رانجه

ځکه هغه ورسره مينه لري

نجلۍ لګيا ده خپل رانجه لټوي

خو دا خبره نه وه،

لجرومه غلو وړي وه!!!

۱۳۷۸\۳\۷

کابل

خپلواک ته

کلونه ن پس په زرمت کې شپې شوې

راته ترخې په خپل مالت کې شپې شوې

× خپلواکه نه شي خپه سوري ټټر ته

زما دوزخ ستا په جنت کې شپې شوې

۱۳۷۱\۶\۲

زرمت – اسلام خیل

× در محمد خپلواک زما شاعر ملګری چې د ۱۳۷۱ لمریز کال چې نړیو پیښنو کې په شهادت ورسیده.

د سیلۍ شپېو کې

له ګل نه پته د سپرلي ورکه وه

ګلان ړانده، کاڼه شول

ن يې ښکالو د پسرلي واوريده

او نه يې وليدي ورېمي د سحر

هسې په پرخو باندې وغوليدل

دلته د واورو په موسم کې، په يخنيو کې راوټوکيدل

××××

ښوال يخني ځوروي

او په سړه سينه لګيا دی بخارۍ پسې ګلان اچوي

ځان له يخنۍ نه ژغوري

له بخارۍ نه سره ، زرغون او تور د دودونه خيږي

غواړي بامونو باندې هسک کړي،

يو د هيلو بيرغ

خو د سيلۍ شيبو کې،

بيرغ شي قتل د ځوانې موسم کې

ښوال لګيا دی بخارۍ پسې ګلان اچوي!!

١٣٧٨\٣\٥

کابل

د لمر ژړې

یو ستوری د ښکلا و، د سپوږمۍ له څنګه تیر شو

سپرلی راته خپه شو، د غوټۍ له څنګه تیر شو

زما ستومانه ژوند، چې یې په سیورې کې دیره و

یو وهم د مرګي، د بوږبوکۍ له څنګه تیر شو

له سترګو یې رانجه وړل، له لاسو څخه نکریزې

یو دیو و، چې دښکلې ښاپیرۍ له څنګه تیر شو

زما زخمي احساس خو، لاس تر زنې ورته ناست و

یو سیوری و، په شپه کې د نجلۍ له څنګه تیر شو

زما وږي نظر دې، اننګو کې ځای ونه موند

د ښار ماشوم سوالګر و، د ډوډۍ له څنګه تیر شو

زما ساده کلام یې په سندرو بدل کړی

له شونډو یې رنګ واخیست د خولګۍ له څنګه تیر

شو

له شپو څخه راکډه شوو، له شپو سره سره مو شپې شوې

زموږ سترګې سحر د لمر د ژړۍ له څنګه تیر شو

غبرګولی ۱۳۷۸ کابل ښارندوی مېنه

د مينې ګلان

زړه به اخېر ستا کړې وعدې له ياده وباسي

شونډو ته دې وايه، چې ګيلې له ياده وباسي

چا د کرکې تخم د افغان زړه کې ښيندلی دی

هغه ذهن غواړو چې جګړې له ياده وباسي

لاس له وينو مېنځې، خو ځيره دې بدليدای نه شي

څوک به د کابل ورانې کوڅې له ياده وباسي

خنګه يې په زوره د ښامار له خولې نه لال واخيست

تير تاريخ به څنګه دا شملې له ياده وباسي

کله چې په ياد کړي د افغان د ميړون توري

بيا د تيري فکر د روسيې له ياده وباسي

شعر د سحر زړه کې يې د مينې ګلان وکرل

ما به رقيب څنګه د هغې له ياده وباسي

۱۳۷۸\۳\۱۸

زرمت– اسلام خیل

ګلونه او جانان

ستا که شونډې او پیزوان سره نږدې دي

ستا احساس زما ارمان سره نږدې دي

مخ سحر، شونډې غرمه، زلفې ماښام دي

سپرلی، اوړی او خزان سره نږدې دي

دا سپوږمۍ خو ستا ابرو غوندې ښکارېږي

ځومره ځمکه او آسمان سره نږدې دي

د یوه وجود، دوه غږې لر او بر دي

پېښور او بدخشان سره نږدې دي

ددې ملک د ښاپیریو پت ته خیر کړې

تور دیوان او شیطانان سره نږدې دي

زه چې ستا يمه ګلونه په شعور کې

دا په دي چې له جانان سره نږدې دي

تلاوت يې هر سحر په اوداسه کړم

ستا جمال او سپين قرآن سره نږدې دي

۲۰۰۰\۳\۲

پېښور د بي بي سي دفتر

د طاووس بڼکه

ستا په وفا باندې شکمن دی خپله ورکه غواړي

د زرو قدر په زرګر دی، خپله زړه څکه غواړي

((د مينې دې مقام ته څه نوم ورکولی شي څوک))

ماشومه وينو کې لمبيږي خو نانځکه غواړي

زه تلاوت باندې لګيا يم، خو سر زوری ماشوم

پاڼو د قران کې د طاووس ښکلې بڼکه غواړي

بس نور يې خوله کې د سپرلي ښکلي ګلونه کړي

زما ملت يې مرګي ذهن له ټوپکه غواړي

ساقي په نيم ګوټ يې غمونه کميدی کله شي

زما زړګی غني شاعر دی پياله ډکه غواړي

لار د خوشحال باندې روان دی له چا ډار نه لري

په ټولو ښکلو کې له تا يوه مچکه غواړي

د ۱۳۷۸د غبرګولی ۹نېټه

کابل ځارندوی مېنه

((ب))

ما د جومات سبق له ((ب)) پيل کړ

ملا الف او ما به ((ب)) ويله

ملا به بيا څپېړه راکړه په غوصه بې ووې:

- خبيثه ووايه ((الف)) وروسته ((ب))

ما به ژړا کې ب، ب، ب ويله

ملا به شنې لښتې راوغوښتلې

- اوس به په زور درنه ((ب)) هيره کړمه

ما په سرو سترګو بې زربا ويله

بابا مې بوتلم روحاني بابا ته ×

چې رانه ((ب)) هيره کړي

ډېرې ((خوردې)) يې په ما وخوړلې

ما د ډومانو د زيارت × کنده کې د ((ب)) شغلې وليدې

ما ته د ((ب)) سپيڅلتوب

تورو تيارو کې لوی ولې راوښود

او ((ب)) مې هيره نه شوه

((ب)) مې په خوله کې وه تل

چا به ويل پري کوم اثر شوی دي

ځينو ويل:

ماښام ناوخته کنډوالو کې پري پيريان کينستي

دا ((ب)) پيريان ورښيئ

بيا يې د شنو سرو تاويزونو امېل جوړ کړ ماته

خو مور مې نه منله

ويل يې زوي مې نظر شوی چېرته

چا ځوانېمرګي دي پري کوډي کړي

يو موټی اوړه بې له کندو واخيستل

په بـــسم الله به يې ورو ورو د تورو شنو سترګو نظر ماتاوو

د پټکي په وله زما به يې،

شین تار وټومبه

مور پوهېدله،

چې د چا د بادامي سترګو د یاد بزغلی

مې دي د ذهن کرونده کې ټوکیدلی داسې

چې به مې ((ب)) د هرې مینې پیلامه بلله

((ب)) مې د ژوند بدله

((ب)) د الله(ج) د سپین کتاب پیل دی

((ب)) بغاوت دی له بې مینې ژونده

((ب)) د شنو بنګو د دانو نشه ده

((ب)) د بلبلو د سندرو سپارو کې لومړنی توری دی

((ب)) د بهار وږمه ده

او ((ب)) ښکالو د باران ن

((ب)) د بنګړیو شرنګا

((ب)) سپین سحر کې له منبره د بلال آواز دی

((ب)) د بیبیانو تقوا

((ب)) تقدس دی د بقري د سورې

((ب)) د سلیمان (ع) له خوا بلقیس ته بابتوتکي په لاس

د سندرېز پیغام د پیل توری

((ب)) ده زموږ دودجن ماحول ته،

د کوترو د بلنې آواز

چ

چې په وزرو د کرکي تور لوګي جارو کړي دلته

((ب)) يې د ښکلي نوم لومړی توری دی

ها جادوګره د ښکلا ښاپیرۍ

بېګاه مې خوب کې لیده

که خدای کول ستوري به رواړي،

د ټېکري پېڅه کې

ډېره موده وشوه چې تللي رانه

له مورِ خپه خوب وړی بخت به راوړي

او د سپیڅلي اسم اعظم په قوت

ها په قمار کې تللی تخت به راوړي

بېګاه يې بیا د راتلو لوز کړی

سبا له لمره سره بو ځای راځي !!!

× روحاني بابا: د پکتیا ولایت د زرمت ولسوالۍ د غومبر خولی د غره په ډډه کې مشهور زیارت چې هر کال د هېواد له بېلابیلو ولایتونو او ګاونډیو هېوادو څخه زیات زیارت کوونکي ورته راځي.

×د زرملي په ولسوالۍ کې زیارت دی چې ناروغان يې په لاندینۍ سپرغه کې شپه تیروي دغه راز د طالبانو عنعنوي مېله هم هر کال په همدې زیارت جوړیدله.

د ښو سیوری

خنګه چې ورېمې له سرو ګلونو سره لوبې کړي

داسې دغه ښکلې مو له زړونو سره لوبې کړي

څومره لالهانده اننګو کې دې، زما نظر

لکه چې مین شاعر ویښونو سره لوبې کړي

زما د مینې خیال ستا د ښو سیوري ته خوب کوي

یانې د کوترو له وزرونو سره لوبې کړي

څومره تفاوت دی مینه پالو، وینه پالو کې

موږ دا ستا له زلفو، دوی سرونو سره لوبې کړي

سور دی د ټپي په وینو هر تار د رباب زموږ

دلته د لاسو خاوند، له وینو سره لوبې کړي

ستا په تصور کې مې په ویښه رنګین خوب لیده

بیا سحر ماشوم وي او له نجونو سره لوبې کړي

چنګاښ ۱۳۷۸

پکتیا –زرمت

پته

سترګې مې ستا په لاره وکرلې

په وینو اوښکو اوبولې مي تل

دواړه لاسونه مې په مینه اوبدل

تر ي مې کړۍ جوړه کړه

دا ستا د زړه دروازې لپاره

پري پسرلي او خزانونه تېر شول

خو رانه پته د لاسو ورکه شوه

اوس دې له ډېرو کلو وروسته،

د راتللو اورم

وه ښکلې! و درېږه

يو ځلي شاته ګوره

در نه تپوس کومه

زما په مینه اوبدل شوي لاس دي ونه لیدل؟

هغه چې ستا د زړګي وره ته ترې کړۍ جوړي وې!!!

۱۳۷۸\۴\۱۲

زرمت – پکتیا

د سندرو ژړا

چې نشه لکه بهار یمه له مینې

ما له اوښکو د کوترو شراب څښلي

له دښمن سره احساس د خپلوي کړمه

مورې په نوم یو د انسان سره پېیلي

ستا مې زلفي تر اړخ لاندې پرون شپه وې

ستوري هم و، ننداره ته راوتلي

چې مې زړه کې و، د مینې څو رازونه

درته ما د لمر په وړانګو، دې لیکلي

زمورې زړونو کې د مینې ګلان لوني

څه جادو کوي په مورِه دغه ښکلي

راته ښکاري چې ته هم شولې قاتله

مینې! ډېر دې په نامه دار ته ختلي

که راځې نو د وعدو نېټې پوره شوې

د کوکنارو ګلان نوي ټوکیدلي

زما ښکلې خپه نه شي بې وسي ده

مړوندونه دې په زړو نه شول ښکلي

د وطن پېغلې په ښکلې توريکې کې

د ګلونو پر ځای، شنه څوځ دې ټومبلي

د اورونو سيند کې لامبي سره ګلونه

دا سپرلي دي کوم ظالم په اور سوځلي

د مغلو تاړاک بيا په وطن راغی

ځوانان وژني، سوځوي زمونږه کلي

دا زمونږ سرونه لو، ته پاخه شوي

چې تر اوسه په دارنه دي ځړيدلي

حوصلې د زړدارانو ختمي نه دي

لاخو غلاوي د رنجو کړي دا ښاغلي!

ارمانجن و، د سرو وينو، چې د ښکلو

له لاسونه يې نکريزې دي شکولي

د موسکا هيله له ښکلو دلته مه کړه

دې مالت کې خو سندرو دې ژړلي

مېندې ژاړي په کورونو کې يوازې

چې زامن بې د يو بل جنګ ته وتلي

دلته دار باندې رباب بې ګناه زانګي

او سندرې په ټوپکو باندې ولي

د لمر وړانګې دلته بل ډول ښکارېږي

بيا د سرو وينو پرې څاڅکي اوريدلي

له سوالګرې پېغلې تمه د وصال کړي

اننګي يې په يوه ډوډۍ بايللي

د غوټيو پېغلتوب يې دی لوټ کړي

سيلۍ جنګ د پسرلي ته رادانګلي

د جګړې شهېدان چا ويل بې ګناه دي

جنازو نه ستړي شوي زمونږ ولي

د رڼا څرېکه چې چېرته شي څرګنده

د تيارو ديوان يې کاږو باندې ولي

د سپوږمۍ پر مخ د زلفو وربڅې راغلي

د سحر خو يې لاسونه دي تړلي

لا په خوله مې لګېدلي دي مهرونه

لا مې ډېر څه په زړه پاتي ناويلي...؟

تعبير

په ژوندون باندې مې لوبې کړي تقدير

د خوبونو مې غلط وځي تعبير

ستا سرې شونډې به مې اور په زړګې بل کړي

پکې وبه سوځي ستا ښکلی تصوير

کراچی- پاکستان

۲۰۰۰\۱\۶

د پیغلتوب خوب

زه دې خوب د پیغلتوب وم

چې په نیمه شپه کې راغلم

او دا ستا د لیلایي حسن مېلمه شوم

د شعرونو په وزرونو،

ستا د زړه تل کې دیره شوم

هلته نوي ټوکېدلي،

سره ګلان د پاکې مینې

هر پاڼه باندې لیک و

ښکلی نوم زموږ د مینې

تا دروغ ویل احساس ته

او د سپورو د یوالونه،

دې ګلانو باندې جوړ کړل

زه دې خوب د پیغلتوب وم

چې په نیمه شپه کې راغلم

تا دروغ ویل احساس ته،

یا مې پوه په تعبیر نه شوې !!!

۱۳۷۷\۵\۸

زرمت – پکتیا

تصویر

که بد رنګه مو په سر ووهي میخونه

خو دا ښکلي مو په زړو وهي میخونه

چې نه وګورو نه ښکلي چېرته یاد کړو

زموږ په سترګو او په خولو وهي میخونه

له نادودو څخه کوم پلو ته ولاړ شو

وخت زموږ په ارادو وهي میخونه

دروازې د زندانونو یې پرانېستي

د متکب په دروازو وهي میخونه

ستا د ښکلي مخ تصویر چې پکې وینې

دا تور زړي په اوبو وهي میخونه

څه به پټه کړې ښکلا زموږ له سترګو

د لمرونو په شغلو وهي میخونه

بس د مینې سخت سفر یې دی په مخکې

خوا سحر بیا په څپلو وهې میخونه

۱۳۷۹\۵\۲۹

کابل – څارندوی مېنه

د پاړیال خوبونه

یم ستومانه بل دیارکې ستا شین خال په خوب کې وینم

چېرته خړو اوبو وړی، هغه لال په خوب کې وینم

بېګاه شپه مې ستا له غمه بیا د چرسو چلم ډک کړ

د زړې کلا له بامه زري شال په خوب کې وینم

له دوبۍ تر هندوستانه مې هم ستا ولور پوره نه کړ

د پنجاب ګرمېو وسوم، تېر مهال په خوب کې وینم

آبا تېر نه بوړی کوز کړي، د خوښۍ ډزونه وکړي

ستا یې مالګه وي راوړې، شین دسمال په خوب کې وینم

لاس دې سره وي په نکرېزو، په پیکي دي دړۍ پورې

چې مې سترګې سره ورشي بس پاړیال په خوب کې وینم

چې وېده شم راش کښې توتکۍ اروا مې سر ته

رانه ژوند د مینې غواړي هسي خیال په خوب کې وینم

ژوند نشه ده، که یو خوب دی که د مینې ازموینه

مودې وشي بې ځوابه دا یو سوال په خوب کې وینم

...د تاریخ په آئینه

ماران د زلفو دې په مخ دانه وانه پراته دي

که ښکلې خاوره د افغان کې بېګانه پراته دي

په زلفو ورو ورو یې راکاږه چې زخمي یې نه کړي

زما د مینې ارمانونه په شانه پراته دي

د مینې لارې به رنا کړي مشالونو په څېر

دواړه لاسونه مې نن ستا چې په سینه پراته دي

هوا په لړو د باروتو اوبو رنګ بایللی

د وېنو څاڅکي په غزل، په ترانه پراته دي

ویاړ یې په څه بولې چې وینې د انسان یې توي کړي

دي خړ کرځونه د تاریخ په آئینه پراته دي

دا څو زورګېر چې د سرونو په غونډۍ ولاړ دي

دي، تور داغونه چې زموږ په زمانه پراته دي

سحره دغه څو شتمن په چا زړه سوی نه لري

څو ښاماران دي، چې په لویه خزانه پراته دي

د ۱۳۷۹ د زمري میاشت

زرمت نواب خیل

غزل

مسرۍ مو د غزل له ښاپیریو نه زده کړې

له ژوند سره مو مینه اننګیو نه زده کړې

پوهېږو ښکلې سترګې به مو اور په زړګي بل کړي

د مینې قرباني مو توتکیو نه زده کړې

بس تیري شي ورېمې په مړاوو ګلو نظر نه کړي

نخرې به یې وي، ګوندي له جنکیو نه زده کړې

دا جنګ زموږ وطن کې خدایه څومره دوامدار شو

دې ښکلو سپکي سپوري له مرمیو نه زده کړي

که لاس مې باندې بر شي د دنیا پیسي به سوځم

انسان کینه او کرکه له روپیو نه زده کړې

ژړا دې اننګیو باندې پرخه په سره ګل ده

خندا خو دې ګلمخې له غوټیو نه زده کړي

۱۳۷۹\۳\۴

پېښور– بي بي سي دفتر

زړه

چا وې؟

چا وې چې دلته د سرونو سودا باب ده،

زړونه، نه خرڅيږي

خو ما په خپلو سترګو وليدل چې:

پرون زموږ ويجاړ ښار،

په واټ کې

چا په يوه ډوډۍ د پيغلې نجلۍ،

زړه راونيوه !!!

۱۳۷۸\۵\۲۶

پښتونستان واټ – کابل

درانه استاد شاعر محمدصدیق پسرلي ته چې شعرونو یې هم خندولی یم او هم ژړولی

د بلبل له اوښکو....

تا راوستی پسرلی دی د سندرو

ښکلی سیوری شوې د سترو مسافرو

د غزل ناوي دې ښکلې سینګار کړي

کلمې دې کړې امېل د مرغلرو

ښاپیرۍ د شعر دې څښلې بیا شراب دي

د بلبل له تللیو اوښکو مرورو

دې مالت کې د ژوندیو قدر نشته

((د ژوند فصل مو لوټ کړی ستمګرو))

خبر نه یې؟ د باګرام نغمې سرې شوې

د قلم جنازه یوړه زوره ورو

د ښکلا آبۍ شوه بوره کرکه زور شوه

مالومیږي له ویرونو د کوترو

د تیارو دیوانو یوړې په برچو کې

له لاسو څخه نکریزې د دلبرو

یو اخیستي خړ سیلاب د نهیلیو

په قبرونو ډیوې مړي د مینجورو

زموږ ژوند یوه د چرسو شنه نشه ده

آوازونه مو دودونه د پوډرو

بیا دي ((ما ته شپېلۍ)) پو کړه که راویښ شي

ساده زړي خو پوه نه شول په خبرو

زمری ۱۳۷۸ کابل

د شونډو رنګ

د اوښکو آئینو کې ښکاریده د شونډو رنګ

دې ښکلې په لمبو کې وکاره د شونډو رنګ

دا ستا د شونډو یادو، که د مینې لیونتوب

ګودر کې راته ښکاري نن اوبه د شونډو رنګ

دا هم د غریبي نښې د دې ویجاړ وطن دي

زما ږیره کې سپین او ستا سپېره د شونډو رنګ

سینګار یې نیمه خوا شو، نجلۍ یار ته په ژړا شوه

مشوکه کې ترې یووړ، تور کارغه د شونډو رنګ

ما ولیده په سترګو ښاپیرۍ د ګل کابل

له ویرې د تور دیو یې پاکاوه د شونډو رنګ

زما د زړګي پاڼې د وعدو وړمو تازه کړي

له هرې څانګې نن یې اوریده د شونډو رنګ

سحره رڼایې دې د ماښام شفق کې ورکه

د هغې انګکي شول او ستا زړه د شونډو رنګ

۱۳۷۸\۵\۲۸

وزیر اکبرخان روغتون

د بیلتون ویرنې

دواړه څپلی،

د یوې لویې ښایسته مانۍ په مخکې،

انتظار پرتې وې

تا به ویل د یوې بلې غوږ کې بولي،

د بیلتون ویرنې

بس له اوږده انتظار وروسته هلته

یوه څپلۍ په وینو لژند ولاړه

کینه څپلۍ هم لا تر اوسه انتظار پاتې ده !!!

زمری ۱۳۷۸

وزیر اکبرخان روغتون

وير

سپوږمۍ د خپلې خور په وير ژاړي

لمر مو په حال ځومره دلگير ژاړي

خوب دې په سترګو کې پریشان وینمه

احساس مې ځکه په تعبیر ژاړي

رانه يې لار کې ستا پلو نه غلا کړل

خود مې زړګی دی پري زهیر ژاړي

شاه د شطرنج يې په پیاده ورکوي

د سیاست لوبه کې وزیر ژاړي

چا يې لمن باندې داغونه ایښي

په چېغو سر دی، نن پامیر ژاړي

سحره اوس به څنګه پالې مینه

د ښکلو زړه کې دې تصویر ژاړي

۱۳۷۸\۵\۱

د شبنم چینه

ما د سپوږمۍ د روح هنداره کې،

ستا عکس ولید

چې د شبنم په چینه ناسته وې،

وربل دې جوړ کړ

هغه شپه زما سوالګرې ستر ګې

لاس په دعا د ښکلا لار کې ناستې

خو ناڅاپې تیارې خورې شوې

د رڼا ځانګې راماتې شولې

لمر مخې دومره ژر بیا چپرته ولاړې،

زما د ستر ګو کچکول تش پاتې شو!!!

وږی ۱۳۷۸

کابل ځارندوی مېنه

د لمر درشل

د لمر درشل چا په ځنځیر تړلی

د عشق تکل چا په ځنځیر تړلی

په اننګو د ښکلې اوښکي لکه

د سپرلي ګل چا په ځنځیر تړلی

پلو کړه لري،چې رڼا خوره شي

د سپوږمۍ ځل چا په ځنځیر تړلی

د ناموسونو غل قاضي شو دلته

د شونډو غل چا په ځنځیر تړلی

پردي يې بولي سرودونه د مرګ

خو دلته خپل چا په ځنځیر تړلی

زياتي خو ستړي شوو له دغه ژونده

دلته اجل چا په ځنځیر تړلی

د چا له آهه سيند وچ شوی ښکاري

او دا ځنګل چا په ځنځیر تړلی

چې مو د سترګو تمځايونه وران شول

د ليد منزل چا په ځنځیر تړلی

۱۳۷۵، کابل

د ګلونو ماتم

احساس مې نه کولې له ارمان سره خبرې

چې شونډو دې کولې له پيزوان سره خبرې

په بڼ کې جوړ ماتم و، د غوټيو سرو ګلونو

سپرلي چې کله وکړې له خزان سره خبرې

ښکاريږي چې له ژوند سره واټن مې ليري شوی

له لري چې کومه له خپل ځان سره خبرې

د سترګو په ست پوه شومه، له شونډو ګيله نه کړم

زموږ په ښار کې نه کړي، پيغله ځوان سره خبرې

پرون مې په پيسو باندې قاتل ته برائت ورکړ

د ښار قاضي لګيا ده، کړي وجدان سره خبرې

يوازې خپل ځان ويني، کور ضمير مغرور په څه دی؟

ولاړ دی په سرو وينو کړي آسمان سره خبرې

((سړی لکه سپي ولي کړي په خپل منځ کې جنګونه))

×((روښان)) داسې کولې له ((رومان)) سره خبرې

اخير اخير سحره رندانه غزل ترې جوړ شو

په مينه دې کولې له جانان سره خبرې

د ۱۳۷۸ د وږی ۲۸نېټه

کابل ځارندوی مېنه

د اوښکو تصویر

وایې کوم څوک دي له کوچنیانو ځیګرونه باسي

دغه سخت زړي یې له تن څخه لالونه باسي

زموږ ماضي په وینو رنګ ده حال مو څه پوښتې نور

له زمان شاه څخه یې سترګې بیا خپل وروړنه باسي

لکه ټپي څوک یې زخمونو باندې مالګي پاشي

وطن سلګۍ وهي ساړه ساړه اهونه باسي

د شونډو خال دې اسویلو وروه کې تت ښکاریږي

وچکالي داسې له سپرلي ښکلي ګلونه باسي

ستا اننګو باندې مې سترګې ترولۍ غوندې شي

څوک چې سپېڅلي ځای ته ځي اول بوټونه باسي

ما یې د اوښکو د تصویر له شا نه دا ولوستل

یار مې ولور ګټي دوبۍ کې به کلونه باسي

د جادوګر نظر دې غشي له زړګي راباسم

لکه افغان چې له وطنه سره فوځونه باسي

داسې لاس نشته چې ره سر د کوم یتیم راتیر شي

لاسونه ډېر دي چې کوترونه وزرونه باسي

خوب مې لیده چې له بدرنګه ناکردو به خلاص شو

یو څوک به راشي له سرو به مو میخونه باسي

چې ښکلي وويني له لرې وار خطا غونډې شي

سحر لګيا شي او له .يرې سپين تارونه باسي

۱۳۷۹\۳\۴ کابل ښارندوی مېنه

پاڼ

سره غرمه ده، شاوخوا لمر دی

اودی سيورې ته ويده دی

بريتور ښايسته ځوان دی

د پاڼ لورې ته ويده دی

که په اړخ باندې رواوړي

لوېې کندې ته ورلوېږي

قافله ده، ترې روانه

دی په لار کې ترې تاپيږي

زما په چيغو راويښ نه شو

بس ويده په درانه خوب دی

نه پوهيږم،

که سرې اوبه پرې توې کړم

کوچنی غم به ځان ته لوی کړم

که خواږه خوب نه يې ويښ کړم

دا افغان دی،

بیا ټول عمر انتقام نه بې خلاص نه شم!!!

۱۳۷۸\۵\۱۸

زرمت ـــ رحمانخیل

وچکالي

سږ کال مو ترې نه واخېستل ډېر ورې په نیمه بیه
له میږو راجلا مو کړل تندي په نیمه بیه

راځئ چې د شبنم پر ځای د زړه وینې پرې توی کړو
د شونډو غوټۍ کړلې وچکالي په نیمه بیه

له نازه یې چې ځمکې ته هېڅ سم کتلي نه وو
هغې پېغلې بایلل اننګي په نیمه بیه

دا ډېره موده کیږي دلالان د تیرو تورو
له کلي د خوبنیو ورې وړې په نیمه بیه

له مخ نه مو د ښکلو یو ځل پورته نه کړې زلفې
بس هسې مو ورکړې دي زړګي په نیمه بیه

چې توره د بابا مو پسي واخېسته رهي شوو
ښامار نه مو تر لاسه کړل غمي په نیمه بیه

تردي ښه ده چې لاندې خزانې مو وي تر خاورو
چې موږ یو، تري محروم، وړي یې پردي په نیمه بیه

۱۳۷۸\۱\۱۹

کابل – د کورینو چارو وزارت

د لمبو شمال

ستا د حسن د اختر هلال ته ناست دی

ساده زړه ، د اور په سیند کې لال ته ناست دی

د پارېال د ګلونو خوب تعبیر دې دادی

سپرلی هم ستا د ښکلا کمال ته ناست دی

زما زړه ستا د خوږو سترګو لیدو ته

یو مین د تخیل پارېال ته ناست دی

بیا د خپلو ځوانو هیلو هدیره کې

په ارمان د اننګو مشال ته ناست دی

جل وهلی د برسات په تمه تمه

بیا د تورو وریځو رنګ دیوال ته ناست دی

دا چې نه مري له اجل سره جنګیږي

بس لیدو دا ستا د زنې خال ته ناست دی

خدای(ج) خبر چې پري د حسن باران وشي

سحر هسي د لمبو شمال ته ناست دی

۱۳۷۸\۶\۲۹

پیښور– بي بي سي دفتر

د ابلیس پرسر...

د لمر وړانګې ځلیدلې ښکلې ښکلې

شنر غوټۍ به غوړیدلې ښکلې ښکلې

یاد په خیر دي، د هغو زمانو وي

هره ورځ چې مو لیدلې ښکلې ښکلې

د شمال له لوري سره سیلۍ پرې راغله

سرې غونچې یې ریږولې ښکلې ښکلې

په وطن باندې مو سیورى د کم دیو، و

ښاپیرۍ به ژړیدلې ښکلې ښکلې

نه پوهیږم چې په څا مې زړه پیرزو کړم

د زړه کور ته دوه راغلې ښکلې ښکلې

د ویالې اوبه والله چې نن خوړې وې

ستا کنځا پکې راتللې ښکلې ښکلې

د ابلیس پرسر پښې ږدو پورته خیږو

هلته موږه دي لیدلې ښکلې ښکلې

په ګلونو د سحر وږمې رانه غلې

نه پرې پرخې اوریدلې ښکلې ښکلې

کابل – څارندوى مېنه

مينې ته

د اور لمبو باندې ليک نام د چا دی

په سرو سکروټو ايښی ګام د چا دی

زما کلام يې په غزل بدل کړ

دغه له مينې ډک الهام د چا دی

چې د ساقي تندی مات شوی ښکاري

مخ ته له وينو مې ډک جام د چا دی

سندری ژاړی، ښکلا اور کې سوځي

د چا ښيرې دي ، انتقام د چا دی

خير به لمر او هوا دواړه غلا کړي

د ژوند په لاره کې تور دام د چا دی

مورِ په يوه ګوله ډوډۍ پسي ورک

مينې! نو تا ته کله پام د چا دی

دا ستا ښکلا يې له لمر واخېستې

سحر که ستا دی نو ماښام د چا دی

۱۳۷۷\۹\۴

کابل

شین فصل

یو باد دی شینکی فصل تخنوي جیبان یې ګوري

مطرب په نیمه بیه د رباب سندرې پلوري

زما په پاکه مینه د سپرلي هم کینه راشي

په شونډو مې د ښکلو، و، کرلي د ((هو)) توري

شاید چې یې اخېستی وي ازار د مینانو

ګودر باندې چې هره ورځ باران د کاڼو اوري

حیران یم ورته ګورمه دې خپل ویده ملت ته

د مړو هډوکي وړي، خو دوي لا اوس هم ورته ګوري

شیطان مو په زړه ناست دی او کري د کرکي تخم

کینې ته مو حیران ګوري والله د آسمان ستوري

یوازې انتظار یمه ورېمو ته ستا د مینې

چې راوړي ګوندې ماته پیغامونه ستا له لوري

څو تنو زورورو د پیسو په زور ځان خلاص کړ

سحره پاتي شوي د بلا خولې ته کمزوري

۱۳۷۹\۵\۱۱

کابل – مکروریان

نیمکښ پلو

تر پلو لاندې يې کاته ما ترې خولګۍ غوښتله

شبنم په پاڼو اوريده ما ترې خولګۍ غوښتله

زه ملامت په څه وم، ګوره چې لمبه حسن يې

د لمر له وړانګو تاويده ما ترې خولګۍ غوښتله

لکه ماشوم چې په لاسونو باندې وړانګې نيسي

نظر شو ستړی په مزله ما ترې خولګۍ غوښتله

د سوال له لپې نه مې تويي شولې سپينې اوښکې

ستړی آواز مې شو اوبه ما ترې خولګۍ غوښتله

نيمکښ پلو يې په ټول مخ باندې راخور کړ ببرته

هلته يو ګل وريږيده ما ترې خولګۍ غوښتله

لکه خوبونه د سحر چې هېڅ تعبير يې نه وي

ارمان احساس ته ژړيده ما ترې خولګۍ غوښتله

۱۳۷۸\۱۰\۱۵

پيښور– بي بي سي

کابل ډېر ښکلی و؟

کابل...؟

هو کابل ډېر ښکلی و

لکه هغه

لکه زموږه دلیدلو لومړنی مازدیګر

لکه سپرلی،

لکه ګل

لکه غزل د مینې

لکه د مینې د سندرو موسکا

لکه د ښکلې سپوږمۍ‌م غاړه کې امېل د ستورو

لکه د دوو مینو شپه د وصال

کابل مې ډېر ښکلی دی

لکه د دیو تورو منګولو کې معصومه پري

لکه دمار په خوله کې ښکلی غمی

لکه د مینې خزانه،

چې پري اووه سری ښامار پروت وي،

او خلاصون یې نه وي

لکه د ګلو پاڼه

چې یې سیلۍ د اسویلو په ژور سیند لاهو کړي

لکه یوسف(ع) چې خپلو ورونو،

بندیوان کړ د څاه

چې په خوبو کې لسو ستورو لمر سپوږمۍ ورته سجدې کولې

کابل اوس هم ښکلی دی

لکه زړو جامو کې ښکلې پیغله

لکه د پیغلې اننګیو باندې سپینې اوښکې

چې خپل مین پسې په چیغو سروي

لکه په دار باندې ختلی مین

چې یې د مینې منکران په تیږو کاڼو وولي

لکه ملنګ چې په کوڅه کې یې سپي وداړي،

امسا یې ورنه اوړکي یوسي

او دی په ورکو لارو سر وي

له یخنی نه ریږدي

کابل اوس هم ښکلی دی

لکه په قبر د شهید د شنو بنګړیو کتار

او لنډ مهال وي سپارل شوی په پردیو خاورو

لکه د کونډې فریاد

لکه د بورې مور یو سوړ اسویلی

چې چا هېڅکله اوریدلی نه دی

هو!

کابل مې ډېر ښکلی دی

خو...!

زه تري راغلم اوس زموږه نه و!!!

میران شاه – پښتونخوا

مات ستوري

د انـــګار له څـــنګه ناست یو، په ایـــــــرو کې وهـــــو خـــــلي

ښایي موږ پکې پـــیدا کـــــړو ارمـــــانونه سوځېدلي

څـــــومـــــره ټکه زمــــانه شوه، د ژیړ لــــــمر خیر به غـــــواړو

خوب کې ګورمه، چې شپه شي، زما مات ستوري رالویدلي

فاتحـــــین د پاني پت وو، ګـــــوره چا چاته احتـــــیاج شوو

اوس يو بـــــــل ته خـــــــــړ خـــــــړ
ګـــــــــورو، له تـــــــــورخمه راشړلي

بس پوليس تر زنه نېسو کــــــــــه مــــــو هغې خـــــــوا ته
پريږدي

کــــــــنډ کـــــــــپـــــر
وطــــــن نه راغـــــــــــلو د رنځو پيټي په ولي

تر پښو مو لاندې نه کړې، مونږ يو خـــــــپل کـــــبر خـــــــوار کړي

د عظـــــــــــــــمت د
غــــــــــــــــــره له سره لکــــــــــــــه واوره ښويــدلي

چې الف قامت مې دال شو، رنګ مې ژېړ لکه زعفران شو

له زړګــــــــــــــــــــي مې
پـــــــورې وورې د نـــــــــــظر غـــــــشي وتلي

۱۳۸۰\۱\۲

تورخم

د اوښکو ائینه

دا ستا د سرو شونډو سپرلی یې ولید

بلبلان دلـــــته، ګـــــلان دلـــــته راغـــــــلل

بـــــــــیګاه دې لاس زما تر غاړې تاو، و

د اسمــــان ستوري پریشان دلته راغلل

د شـــــــــبنم څاڅکي ستا امېل د غاړې

او د ســــــپرلي مــــــینان دلته راغـــــلل

مــــــا مې د اوښـــــــکو ائینه کې لـــیدل

غـــــــمونه ټول د جــــانان دلته راغـــــلل

کابـــــــل به ولي اورکې نه سوځـــــــیږي

له هـــــر خــــوا لیونــــــیان دلته راغـــلل

ښکلا یې غلا، مینه یې غلا کړه رانه

ددې پـــــــیرۍ ترابـــــان دلـــــته راغــــــلل

ورتـــــه بـــه بلي کـــــرم ډیوې د اوښــــکو

کـــــه یـــــکه زار، یا قربان دلته راغلل

مـــــــــور ســـــاده ګان و، د سحر په تمه

د تورتمـــــــو شیطــــــــانان دلته راغلل

کوترو په وزرونو

شاعران یو چې په باد سندرې لیکو
د خوږې مینې په یاد سندرې لیکو
چا موسکا د غوټۍ خوله کې ده وژلې
د بلبلو د فریاد
سندرې لیکو
پکې غواړو د باروت په ځای رانجه موږ
په مرمیو په فولاد سندرې لیکو
دوي مو ولې په ګولۍ موږ ورته خاندو
له ازاره یو آزاد سندرې
لیکو
بې وسي ده، د کوترو په وزرونو
د ویجاړ زخمي هېواد سندرې لیکو
موږ ژوندون ته، د رڼا جام د لمر غواړو
نه د چا د مړده باد
سندرې لیکو
معشوقو ته د ګودر رڼو اوبو کې
موږ په وینو د فرهاد سندرې لیکو
چې مو شعر ته نذرانې د حسن راکړې
بس د ښکلو د مراد سندرې
لیکو

د ۱۳۷۹ کال کب

پېښور – بي بي سي

د خندا فصل

ښکلي راشي زموږ زړونه یوسي ولاړ شي

بس له ستر ګو مو خوبونه یوسي ولاړ شي

مـــــودې وشوې له کــــــوم خــــــوا را الــــــوتي

ارمـــــــانونه مــــــو

بـــــــــــادونه یوسي ولاړ شي

د خــــــندا فصل له شونډو زموږ لـــــو کړي

ســــــــــتا له زلـــــفو ته ګلـــــونه

یوسي ولاړ شي

لــــه غـــــــــــرض نه ډک لاسونه را اوږده شي

زمــــــــوږ له منـــــځه باورونه یوسي ولاړ

شي

ســـــــــــاندي راوړي په بـــــــــــدل کې د خوښیو

بس ســـــــندرې غـــــزلــــــــونه یوسي

ولاړ شي

له کوم خوا به داسې څوک را پیدا نه شي

چې مـــــــــــرمۍ او ټوپکو نه یوسي ولاړ شي

خـــــــــبیثه ارواوي ګــــــرځي لــــــویه خـــدایه

زموږ له شپو نه سحرونه یوسي ولاړ شي

د سحـــــــــــر وږمــــــــــې په سرو غـــــــــــوټیو راشي

ستا له شونډو نه خوندونه یوسي ولاړ شي

۱۳۷۹\۵\۲

زرمت – اسلام خیل

د غاټول لپه

د زمـــــــــــــانې لـــــه ناکـــــــردونه خو چا هيڅ ونه وېل

لـــــــمن دې کاږو نه خـــــالي شوه

خـــــــــو ما هـــېڅ ونه وېل

د وينو سور رنګ يې زمــــوږه په لــــــــمر وشيندلی

مـــــــــوږه لــــــــــــــيدله خـــــــو

مظلــــــــــومې رڼا هــــــــېڅ ونه وېل

زموږه توري لوی ښامار پېڅلس ځايه ماته کـــــړ

د فرغون ږيره يې تار تار کړه موسی(ع) هـــېڅ ونه

وېل

د سره کمون له لاسه سرې وينې جاري شوي دلته

دغــــــــــه وخشت ته بشرپالې (!)

دنيـــــــــــــــا هيـــــڅ ونه وېل

په حــــــــق زمـــــــــا د شهـــــــــيد شويو ارمـــــــــانونو کې خـــــــــو

د غـــــــــــاټول لــــــــــپه کې هــــــــــم

ترېې دعــــــــــــــــا هيڅ ونه وېل

دنـــــــګو مـــــــــــاڼيو نه بې هـــــــــــــيلې بې نوا راستون شو

سوړ اسويلی يې له خولې ووت ګدا هـــــــــېڅ ونه

وېل

ته يې په ته د وعــــــــــــــدو يې چــــــــــــــــــــې ســـــــــــــبا به راځي

سحره ښکلو پخپل ژوند کې رښتيا هيڅ ونه وېل

۱۳۷۹\۴\۷

زرمت – اسلام خیل

یادونه: د دغه شعر ردیف (وېل) د پکتیا، پکتیکا، غزني او لوګر په ځینو سیمو کې یو ځپیز ادا کیږي چې دلته او ددې کتاب په ځینو نورو شعرونو کې هم یو ځپیز ادا کیږي.

ورک غمی

ګـــــــــمان مې نه شي خـــــــو دوی وایې پســـــــــــــرلی به راشي

زه وایم مرګ مــــــــــوږ سره روږدی، دی مــــــــــــــــرګی به راشي

ســـــــــــــــــــپرلی ښـــــــــــــکلا پسي د تورو غـــــــــــرونو
شـــــــاته تللی

دومـــــــــــــــــره په بخـــــــــــــــت بـــــيداره ته یو چې ژوندی به راشي

یتـــــــــیم دی، وږی دی، د پـــــــــلار د قـــــــــبر خوا ته ناست دی

وایې هـــــــــــلوکي به یې خــــــــــرخ کــــــــړم کـــــــوم پردی به راشي

زموږ له سره بدرنـــــــګ سیـــــــوری د توپـــــــــک ورک کـــــــوي

پټ ګونګوسی دی د سپین لمر غوندې سړی به راشي

ډېـــــــــــــــــره مــــــــــــــوده وشـــــــــوه ســــــــــــــــــيلاب
رانـــــــه په زوره وړی

خـــــــــــړو اوبو کې لاس وهـــــــــــو چې ورک غـــــــــــــــــمی به راشــــــي

عجیب وطن دی پکې توري شپې خـــــــــلاصـــــــــی نه لــــــــــري

ته به په هيــــــــــله د سحـــــــــــــــــــر یې تور لـــــــــــــــــــــوګی به
راشي

۱۳۸۰\۱۲\۱۶

کابل – څارندوی مېنه

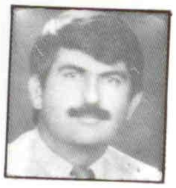

"سحر" او
د پاریال
خوبونه

هلک زړه مې لا هغه لیونی ښکلاوي، چې د ښاپیریانو په نکلونو کې یې زموږ پر زړونو پاچا هیوي کړې، تشي او ساني نه بولي. خدای دې ترگناه راتیر شي نیمکښو پلونو ته مې ځکه سودا وي زه سکه وایم د نکلونو ښاپیری به یې تر شا پټې وي.

شاعري راته د نیمکښو پلونو او مرموزو ښکلاګانو تاپو ته نری لار ښکاري، او "سحر" اشنا مې یو لاروی دی ، ما د دې ټولګې د پلونو ننداره څه پخوا کړې او په څه یې اوس ورګډ شوم، شاعر تر دې ړومبی یوه ټولګه (د لمر جنازه) درلوده خو د ده د خولې خبره ده چې «ما په هغې ټولګې کې چنداني د زړه غوټې نه وې سپړلي او په برسیر نه وینا مې لوه او تنده نه ماتیده ځکه مې په بله بسم الله کړه».

شاعر په دې ټولګه کې لکه د خامکو بخی او د لاسي ولونو کار چې هم مهین والی او ترتیب غواړي او هم تناسب او نوښت ټولي خواوې پاللې، شعر او شاعری ته یې د زراعتی چرګوړو په څیر د یکنواختی کانه او ټوکه نه ده ورشوې. پخوانو به ویل چې شاعر دې لږه تر لږ دومره هڅه وکړي چې شعر یې د ده په ژوند پور پرې نکړي، خو که اوس ژوندي وای له موږه سره به یې څه ور ګذاره وه چې د ورځې شل ټولګې لکه یخسوز او کنګل مړې راباسو او بیا نه حساب منو نه نرخ. ماته هسې هم د کتابي خبرو چل نه راځي په شواړو به مو څه سر درخوږوم "سحر" د دې زمانې سړی نه دی، نرمه او اواره طبعه او د غرونو دروند خوې او عادت لري، شعرونه یې د زړه د دربچو ګلالې بلبلان بولم، تاسي یې په خپله طبعه غاړو ته غوږ کیږدئ.

په ډیر درنښت
ومان نیازی
۱۳۸۱/۱/۲۸ کابل